

Anförande vi Linneas Lucia- & julfest 11/12 1925.

Då vårt lilla samkväm i em. blivit bl. a. en Lucia-fest, kanske det kunde vara lämpligt att vi erinrade varandra om de ursprungliga orsakerna till att en dag som Lucia- dagen firas.

Vi veta att katolska kyrkan förklarar vissa av sina anhängare, vilka, genom ett fromt liv och helst även genom utförande av något underverk, gjort sig enligt kyrkans mening förtjänta därav, för helgon. Detta göres i allmänhet långt efter deras död och då ansökan därom framställs till påven, vilken har bemyndigande att utnämna helgonen. Den heliga Lucia var ett av dessa. Och hennes dag infaller den 13 december.

För ingen av oss har denna dag någon betydelse som sammanfaller med den, vilken den katolska kyrkan tillmäter den. För oss betyder den nog inte någonting annat än kaffe och lussekatter på sängen på morgonen till vår glädje och förnöjelse. Äro vi riktigt ädelmodiga kanske vi tycka att det är väl så roligt att uppvakta mor och far eller någon av våra vänner på detta sätt.

Vi deltaga inte i den Katolska kyrkans dyrkan av helgonen eller hennes tillbedjan av dem. Ty vi veta att ingen människa, vore hon också den frommaste av alla, genom sina egna gärningar förtjänar vare sig frälsning eller någon särskild utmärkelse inför Gud. Vad vi äro och vad vi en gång skola bliva det är allt av nåd och på grund av Jesu Kristi förtjänst. Icke heller ha de legender som vuxit fram omkring dessa helgon någon annan betydelse för oss än den, att vi, ur det som berättas om dem, kunna draga lärdomar på samma sätt, som vi göra det ur vilken annan människas som helst liv.

Det berättas om Lucia att hon var en god och ädel ung kvinna. Då hennes mor blev på ett underbart sätt botad från en sjukdom, blev hon så glad och tacksam därför att hon gav bort sin brudskatt till fattiga kristna I och med detta var hennes öde beseglat, ty man förstod nu att hon stod i kontakt med dessa. Då hennes fästman fick veta därom armälde han henne för myndigheterna såsom kristen. Prefekten påbjöd att hon genast skulle gripas och skickas till ett förfärligt syndanäste, där man menade sig kunna taga från henne hennes renhet. Men det lyckades inte. Legendan berättar att man inte med någon makt kunde rubba henne eller flytta henne från stället. Då hämtade man ved och staplade upp runt omkring henne och antände den med brinnande beck och olja. Men då inte ens lågorna kunde skada henne, genom-

1800 *barrade man henne till sist med ett svär. Katolska hennes liv med martyrdöden omk. år 304 e. Kr.*